

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3127/2023
09.05.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хаџића и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Душко Ђорђевић, адвокат из ..., против туженог „Јелен До“, д.о.о. за производњу и промет грађевинског материјала, Јелен До, чији је пуномоћник Огњен Божовић, адвокат из ..., ради поништаја решења и реинтеграције, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 167/19 од 27.09.2022. године, у седници одржаној 09.05.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 167/19 од 27.09.2022. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 167/19 од 27.09.2022. године, исправљеном решењем од 19.04.2023. године, донетом на основу расправе, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Првог основног суда у Београду П1 2356/18 од 06.09.2018. године у ставу првом изреке и утврђено да је незаконито решење туженог број .. од 30.06.2016. године, којим је тужиљи отказан уговор о раду број .. закључен са послодавцем 17.07.2015. године, са припадајућим изменама анекса уговора о раду закљученим 21.10.2015. године и 28.03.2016. године и обавезан тужени да тужиљу врати на рад. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде тако што је одбијен захтев туженог да се обавезе тужиља да му на име трошкова постука плати износ од 133.700,00 динара са законском затезном каматом почев од дана пресуђења до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове спора од 194.250,00 динара. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против пресуде донете у другостепеном степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/11...10/23, у даљем тексту: ЗПП), Врховни суд је оценио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а у поступку пред другостепеним судом, супротно наводима ревизије, није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 8. ЗПП, с обзиром да је другостепени суд изведене доказе оценио сваки за себе и све заједно, ценећи њихову појединачну уверљивост и логичност, те је оценио и логичност њихове међусобне везе у оквиру утврђеног чињеничног стања.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилца је била запослена на пословима референта за ... у Сектору ... у Одељењу ... . Решењем директора туженог број .. од 30.06.2016. године, тужилци је отказан уговор о раду услед доношења новог Правилника о организацији и систематизацији радних места, дана 20.06.2016. године, што је имало за последицу укидање појединих радних места, односно смањење броја извршилаца. На тужилином радном месту је смањен број извршилаца са 2 на 1 и то тако што је тужени спровео оцењивање запослених, а основни критеријум за утврђивање вишка запослених били су резултати рада који су утврђени у складу са елементима садржаним у Колективном уговору и то: квалитет обављеног посла, самосталност у раду и иновације, ефикасност рада, однос према раду, радним задацима и средствима рада. Тужилца је оцењена мањом оценом од колегинице која обавља исти посао, с тим што су обе по квалитету рада оцењене истом оценом, али је колегиница боље оцењена по критеријуму ангажовања и способности усвајања промена и учествовања у комуникацији са групом. Тужилца није оцењена на основу података њеног непосредног руководиоца, већ на основу оцене сведока ББ, руководиоца ..., из чијег исказа произлази да није ни прибавила податке о раду тужилце, нити је са њом обавила разговор, а њена оцена била је пресудна за одлуку Комисије која је одлучивала о отказима и која није самостално обављала оцењивање радника, већ је прихватала предлоге њихових руководиоца. Тужени је тврдио да је Правилник о организацији и систематизацији радних места објављен на огласној табли 20.06.2016. године, при томе чинећи неспорним да о томе не постоје писмени докази, док је тужилца тврдила супротно. У другостепеном поступку саслушан је курир туженог ВВ, који је између осталог дужан и да акте туженог истиче на огласне табле, којих код туженог има пет. Сведок је тврдио да му је колегиница, запослена у људским ресурсима, дала три документа од којих је један био систематизација радних места, а друга два се не сећа, да у деловодну књигу није уносио било какве податке о тим документима и окачио их је на огласну таблу. Тужени се у оспореном решењу о отказу није позвао на одредбе Правилника о организацији и систематизацији радних места. У члану 26. Правилника о организацији и систематизацији радних места од 20.06.2016. године, наведено је да Правилник ступа на снагу даном доношења и да даном његовог доношења престају да важе сви акти који се односе на систематизацију радних места која нису у складу са тим Правилником.

Другостепени суд је, с обзиром да према неспорним наводима туженог не постоји писани доказ ни о томе када је Правилник о организацији и систематизацији радних места истакнут на огласну таблу нити када је са ње скинут, као једини доказ на ову околност ценио исказ сведока ВВ, те оценио да из његовог исказа не произлази да је Правилник био истакнут пре доношења спорног решења.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, у ситуацији када тужени није доказао када је Правилник истакнут, односно скинут са огласне табле, као и околност да се тужени у спорном решењу није позвао на одредбе Правилника, што доводи у сумњу да је он уопште био на снази у време доношења решења о отказу за тужиљу, другостепени суд је тужбени захтев усвојио. Другостепени суд је оценио да спорно решење није донето у складу са одредбама члана 179. став 5. тачка 1. и 185. став 1. Закона о раду, с обзиром да се тужени у решењу о отказу уговора о раду за тужиљу није позвао на одредбе Правилника о систематизацији послова који је донет 20.06.2016. године, непосредно пред отказ, нити је доказао да је исти објавио, како би ступио на правну снагу даном доношења у смислу одредбе члана 26. тог Правилника и како би запослени били упознати са његовом садржином. Другостепени суд је правилно оценио да је тужени био дужан да објави Правилник о организацији и систематизацији послова на основу одредбе члана 196. став 1. Устава Републике, с обзиром да је то општи акт, а општи акт се објављују пре ступања на снагу и у смислу става 4. истог члана, ступају на снагу најраније 8 дана од дана објављивања, а раније само ако за то постоје оправдани разлози утврђени приликом њиховог доношења. Такво становиште у потпуности прихвата и Врховни суд, као и становиште другостепеног суда да уколико послодавац не објави Правилник о систематизацији, он не може ступити на правну снагу и обавезивати било ког запосленог. Како тужени није у потпуности спровео прописану процедуру то је решење о отказу тужиљи од 30.06.2016. године, незаконито.

Неосновано се наводима ревизије указује да је другостепени суд, који је побијану пресуду донео на основу отворене расправе, погрешно и непотпуно утврдио чињенично стање, с обзиром да су током нижестепених поступака изведени сви докази битни за доношење одлуке у овом спору, те да је другостепени суд, како је већ образложено, правилно оценио исказ сведока кога је саслушао, сам за себе као и у склопу осталих изведених доказа, те правилно утврдио да пре доношења спорног решења о отказу, тужени није објавио Правилник који је био основ за отказ.

Цењени су наводи ревизије да је у предметима Апелационог суда у Београду Гж1 1426/20 од 05.11.2020. године и Гж1 2289/20 од 05.11.2020. године, у којима су вођени спорови против туженог „Јелен До“ д.о.о. по тужбама радника који су такође добили отказ на основу Правилника о систематизацији и организацији радних места од 20.06.2016. године, на другачији начин утврђено чињенично стање, односно утврђено да је тај Правилник објављен на огласној табли оног дана када је и донет – 20.06.2016. године, али ови наводи нису основани. Из пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1426/20 од 05.11.2020. године, којом је потврђена првостепена пресуда, којом је поништено као незаконито решење туженог о отказу уговора о раду .. од 30.06.2016. године, произлази да околност објављивања Правилника на огласној табли није ни била предмет посебног утврђивања, док је пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 2289/20 којом је потврђена првостепена пресуда којом је одбијен као неоснован тужбени захтев да се поништи као незаконито решење туженог о отказу уговора о раду .. од 30.06.2016. године, решењем Врховног касационог суда Рев2 657/2021 од 01.12.2022. године, укинута заједно са првостепеном пресудом, те ни та пресуда не може послужити као доказ о различитом поступању суда у истој чињеничној и правној ситуацији.

Правилна је и одлука о трошковима спора из става трећег изреке побијане пресуде, јер је донета правилном применом одредаба чланова 151. став 1. и 154. став 1. ЗПП, уз правилан обрачун по Адвокатској тарифи и Таксеној тарифи из Закона о судским таксама.

На основу изложеног, применом одредбе члана 414. ЗПП, донета је одлука као у изреци пресуде.

**Председник већа - судија
Весна Субић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић